

Kapitlet
KONSTEN ATT DÖ
i
BOKEN OM LIVET EFTER DETTA
av
Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Konsten att dö

Du tror säkert, att det inte är någon ”*konst*” att dö — du anser det snarare vara ett elakartat *tvång* och att *det läres av sig självt*.

Oräkneliga tänker såsom du, och oräkneliga lämnar dagligen genom sin död den jordiska kroppen utan att någonsin ha lärt sig döendets konst.

För många kommer döden oväntat ”som en tjuv om natten” — för andra kommer den som ett fruktat spöke — för andra är den en slutlig frigörelse från ett lidande, och andra åter framkallar den själva, därför att de väntar sig befrielse från sorg och nöd till kropp och själ genom den.

Sällan träffar döden någon som *förstår* konsten att dö. — —

För att förstå denna konst måste du under den goda hälsans dagar ha *lärt dig vad döden är*, vad ”döendet” *bebådar!*

Du måste i din fulla krafts dagar liksom dö ”*på prov*”, så att du *förstår* att dö, när döden *övernaskar* dig. — —

Att dö är minsann inte *så lätt* som många tror, men det är inte heller *så svårt*, om man på förhand *lärt sig* det under sin krafts dagar.

All konst fordrar *övning*, och utan övning lär man sig inte heller att dö.

Ändå måste man en dag vara med om det, vare sig man förstår det eller inte. —

De flesta människor *fruktar* döden, därför att de inte riktigt vet vad det är som sker vid döendet.

Men de, som säger att de *inte* är rädda, liknar barn som ger sig ut på det vida havet i en liten båt utan att känna till havets faror. — —

Men du bör vara som en styrman, som är förtrogen med vindarna och havets strömmar och som vet vad det är för länder som väntar honom på andra sidan havet.

Du bör lära dig att *bestämma* kursen för din välutrustade skuta. — —

”*Att dö*” kallar man tvånget att lämna den jordiska kroppen och dess sinnesorgan, när detta uppbrott måste ske *för alltid* och utan återkallelse, eftersom kroppen av fysiska skäl inte längre är i stånd att hålla sig vid liv.

Ett liknande förlopp fullbordas varje gång du lägger dig till vila och överlämnar dig åt sömnen —

men då förlorar du blott *till en del* herraväldet över kropp och sinnen, medan det i döden fullständigt och *oåterkalleligt* går förlorat för dig.

Märk hur naturen på så sätt liksom lär dig att dö!

På liknande sätt kan du också i förväg erfara döendet vid en svimning eller vid ett konstlat bortträngande av medvetandet ur din kropp.

Men du erfar i dessa fall bara den *allra första* delen av förloppet — såvida inte dina inre andliga ”sinnen” redan är så vakna, att du kan komma till medvetande på ”den andra sidan” av tillvaron, och då till din förvåning finner dig *vid liv* även *utan* en jordekropp. . .

Men besitter du *inte* denna erfarenhet, så kan dina drömmar under nattens sömn tjäna till att åtminstone förmedla en *föreställning* om ett medvetet liv utan en fysisk kropp, fastän livet på ”den andra sidan” sannerligen är något *helt annat* än en ”dröm”. —

Jag vill här bara *påminna* om livet i drömmen för att komma din förståelse till hjälp.

Liksom du i drömmen finner dig *medveten, i stånd att känna, tänka och handla* — liksom du också i drömmen lever i en ”kropp” och fritt gör bruk av den, fastän din fysiska kropp lugnt ligger på sin bädd i djup

sömn — så finner du dig också *kroppsligt* gestaltad, *medveten, kännande, tänkande och handlande*, om du kan använda dina andliga "sinnen" på tillvarons andra sida och därigenom vakna *till liv* där, vare sig det nu bara blir övergående såsom i drömmen eller — som vid jordekroppens död — för gott.

En väsentlig skillnad är att du i drömmen uteslutande skådar din plastiska fantasi ständigt kommande och gående bilder, som genom tusentals fysiska och psykiska retningar skenbart vinner ett eget liv, medan du för att bli vaken i den objektivt givna *andliga* världen — i vilket av dess områden ditt uppvaknande än må ske — måste *lämna* drömmarnas rike precis som du lämnar det för att bli vaken i den *fysiskt-sinnliga* tillvarons värld. —

Först då du "*stigit upp över*" drömmarnas rike beträder du *andens* rike, som lätt kan särskiljas även från dina mest livfulla och "naturliga" drömmar, ty du är i detta rike i kraft av dina andliga sinnen i ett medvetandetillstånd gentemot vilket till och med det mest vakna liv här på jorden blott förefaller som en sömngångarvandring. —

Du ser, hör och mottar intryck av samma *ursprungliga* "värld" som du i vaket medvetande i din *fysiska* tillvaro iakttar såsom *fysisk* företeelsevärld — du erfar den blott "*från den andra sidan*". — —

Den för dig i den fysiska kroppen *icke förnimbara* gestaltningen av den *ursprungliga, verkliga* världen blir plötsligt *förnimbar* för dig, och de blott *fysiskt-sinnligt förnimbara* tingen, som du hittills kallat den "verkliga" världen, blir: — "tom luft" . —

Även om det bara är relativt få människor som har erfarit detta tillstånd medan de levt på jorden eller erfar det nu för tiden, så är det dock fler än man anar, ty de flesta människor som varit med om en sådan upplevelse döljer det instinktivt för andra, antingen av fruktan för sina medmänniskors *skepsis* och deras väntade "*hånleende*" eller av oro för att denna andliga upplevelse, som förnimmes som en sällspord nåd, skulle kunna *tagas från* dem, om de inte förstod att tåga.

Det är till en början inte några *höga* andliga områden, som kan beträdas av dem som på så sätt medvetet upplever sitt inre, men den "*andra stranden*" har i alla fall nåtts. Det dröjer dock länge innan de som vaknat till medvetande där kan tränga fram till det "*inre*" av det upptäckta "landet" eller till och med bestiga dess *höga "berg"* . —

Dit når under jordelivet endast de ytterst få, åt vilka här på den *fysiska* sidan av den *ursprungliga* världen blivit anförtrott det *urgamla "arvegodset"* av förborgad andlig erfarenhet — de till "*överstepräster*"

födda — den fördolda *andliga* handlingens mästare och deras såsom sådana *födda*, legitima efterföljare.

Det som i medveten upplevelse av den ”andra sidan” blivit säker erfarenhetskunskap för oss får du här ta del av!

Dagligen och stundligen ser vi tusentals människor som *för alltid* beträder den ”andra stranden” utan att vi kan *hjälpa* dem, ty de fattade ej i sitt jordeliv döendets konst, och därför kommer de *oförberedda* till den ”andra stranden” liksom skeppsbrutna som stormen kastat i land. . .

Rådvilla irrar de omkring i den nya existensformen och är ej i stånd att gripa de hjälpande händer som sträckes emot dem.

Ännu saknar de helt omdöme att avgöra om det som möter dem är en fara eller en hjälp, och ångestfullt ryggar de tillbaka, om någon som *skulle kunna* vägleda dem försöker närma sig. . .

Sålunda irrar de *ensamma* vidare, alltid nära ”stranden” av det hav som — åtminstone i deras känsla — ännu binder dem samman med den lämnade *fysiska* sidan av tillvaron, tills de, liksom ”magnetiskt” dragna, upptäcker ett av de små ”strandrikena”: — de *lägsta* områdena av den för jordiska sinnen

ofattbara andliga sidan av kosmos — som motsvarar deras föreställningar och den längtan och det hopp som de hyst under det fysiska jordelivet.

De tror sig då ha funnit sin ”himmel”, i synnerhet som detta också blir trott av alla andra som de påträffar där. . .

De som väl en gång anlänt dit kan inte undgå sitt öde för oändligt lång tid.

Blott ytterst sällan och då endast med största svårighet lyckas det oss dra en, som förirrat sig hit, upp och ut ur hans självvalda bedrägliga ”salighet”. —

Då vi emellertid vill lära er att undvika omvägar, och då den eviga *kärleken* också bjuder oss att handla på detta sätt, lär vi er det rätta döendets konst.

Det väsentliga i denna konst består *däri*, att man *alltid* - när man planerar för framtiden, mitt under den livligaste verksamhet, när man äger blomstrande hälsa och fullaste kraft — i glad och trygg tillförsikt är *beredd* att för alltid beträda den ”andra stranden” — utan möjlighet att vända tillbaka.

Det är ett speciellt *sinnelag* som fordras.

Det verkar kanske inte vara så lätt att uppnå för alla människor, men det är dock så, att det bara är detta sinnelag som kan leda till den rätta förmågan att dö.

Den som det fysiska jordelivets ting förmår hålla fast i ett sådant grepp, att han inte anser sig kunna undvara dem — den som ej kan föreställa sig ett tillstånd, i vilket alla jordiska önskemål är betydelselösa — denne kommer svårligen att kunna lära sig det rätta döendets konst. —

Men att *leva* riktigt och glädjefullt på jorden förstår bäst *den* människa, som i sig förmår skapa ett tillstånd av beredvillighet att dö vilken dag eller timme som helst — fri från all fruktan och sorgsenhet. — —

Han vet, att inget av det som han här måste lämna kvar — om det så är de käraste bland människor, de som bäst behöver hans omtanke — någonsin *kan* skiljas från honom, om han inte själv *vill* ha en verklig skilsmässa och av egen vilja *framkallar* den. —

Han vet, att han förblir ”här”, på samma kosmiska ”ort” — *ännu närmare* de människor han älskar än han någonsin skulle kunna vara i jordekroppen. —

Han vet, att han efter döden visst inte kommer att

vara gudalikt omvandlad och inte alls jordiskt ”allsmäktig”, men att han kommer att kunna hjälpa dem, som behöver hans hjälp, vida mer än det någonsin är möjligt i det *fysiska* livet. — —

Den som på sådant sätt övar döendets konst, han vet, att det kommer att bli *lätt* för honom att dö i *verkligheten*, *oåterkalleligt*, även om döden skulle drabba honom helt *oväntat*. . .

Att det *fysiska förloppet* vid döendet i vissa fall *blott* är plågsamt *för åskådaren*, medan den döende själva *inte* lider av det utan bara känner smärtor från sitt eventuella lidande, så länge han *ännu inte* är död, har uppmärksamma medicinska forskare länge kunnat intyga.

Jag vill här bara beskriva på vilket sätt den döendes *medvetande lever vidare* efter själva dödsakten.

Är den döende vid fullt medvetande ända till sista ögonblicket, så inträder vid tidpunkten för den andliga organismens frigörelse från den till djurriket hörande jordekroppen, som den dittills varit förenad med, en slags ”slummer”, ur vilken medvetandet inte vaknar upp förrän ”döendet” har fullbordats.

I detta uppvaknandets ögonblick, som följer några

sekunder eller minuter efter den till det yttre konstaterbara "döden", befinner sig människan redan i sin *andliga* organism, som nu allena förmedlar erfarenheter åt henne, på den blott *andligt* iakttagbara "andra sidan" av den *ursprungliga* världen: — den eviga "verkligheten", som ur sig utstrålar såväl alla *andliga* som alla *fysiska* livsformer, allt efter det åskådningssätt som aktiverar den.

Den avlidnes iakttagelseförmåga, som dittills betingats av hans *fysiska* sinnen, blir utbytt mot ett nytt sätt att *iakttaga*, som han i normala fall inte känt till tidigare, under det att hans formalstrande *åskådningssätt* till en början förblir oförändrat.

Han är långt ifrån att anse sig vara död, ty han finner att han är *medveten* om sig själv, har *vilja* och är *i stånd att iakttaga*, även om han ännu inte fattar, att det uteslutande är *andliga* organ som nu tjäna honom.

Han upplever sig inte alls vara "formlös", ty hans hittillsvarande *fysiska* kropp var ju blott en mer eller mindre fulländad *avbild* av den genom den egna eviga viljan — om än "omedvetet" — formade *andliga* organismen, som medvetandet nu blivit i stånd att *iakttaga*, fastän det ännu inte uppfattar att den *skiljer* sig från den *fysiska* kroppen.

Liksom den fysiska smärtan genast upphör, så

snart en värkande del av den jordiska kroppen görs okänslig genom smärtstillande medel, så försvinner också de fysiska smärtorna, som en döende kan ha lidit strax före sin död, fullständigt i uppvaknandets ögonblick på den "andra sidan", eftersom den fysiska kroppen, i vilken *orsaken* till plågorna ligger, därmed för alltid är *skild* från den *andliga* organismen, som hädanefter blott förnimmer sig *själv*. —

Ännu råder dock en viss "fluidisk" förbindelse genom osynliga, subtila och även för den andliga organismen förnimbara, finmateriella utstrålningar från den hitintills brukade fysiska kroppen. *Denna* förbindelse leder till att den som vaknat upp på den "andra sidan" till en början uppfattar många tilldragelser i närheten av den döda kroppen på *andligt* sätt, fastän de äger rum i den *fysiska* världen.

Sålunda förnimmer den som är på den "andra sidan" en "fluidisk" influensverkan av utstrålningen från de människor, som omger hans övergivna jordkropp; förnimmer "*känslövärdet*" av *beröringar* liksom av *ord*, och har, likt en blind, ännu en tämligen noggrann föreställningsbild av det lämnade yttre rummet, och tror därför felaktigt, att rummet ännu iakttages med de *fysiska* sinnen.

Dessa sista relationer till den *fysiskt*-sinnliga sidan av den ursprungliga världen bibehålls ännu någon tid,

även långt efter den döda jordekroppen har kallnat, men det som kan förnimmas på så sätt förlorar timme efter timme i kraft, och denna iakttagelseförmåga upphör fullständigt så snart de första upplösningsprocesserna sätter igång.

Till dem som tar anstöt av likbränningsakten eller tror, att den avlidne därigenom skulle kunna "skadas" i sitt liv på andra sidan, vill jag här nämna, att efter den tid som man i kulturländerna iakttar innan man jordfäster en död har alla förbindelser mellan den dödes andliga organism och hans forna jordekropp för länge sedan upphört.

Men där eld är *orsak* till döden, där förnimmer man liksom vid varje *annan* dödsorsak smärta *bara* fram till det *fysiskt* bundna medvetandet går förlorat, och efter "uppvaknandet" på den andra sidan är *alla* förbindelser med den tidigare jordekroppen brutna genom den förstörelse som *elden* åstadkommit.

Vad som *inte* försvinner är ett medvetande om den egna *existensen*, som nu förmedlas av den *andliga* organismen, och en förmåga att klart se och uppfatta alla fysiskt närvarande människor i deras *andliga* former, som — bortsett från de fysiska bristerna i deras gestaltning på jorden — fullständigt *motsvarar* de *jordiska* formerna.

Det nya tillståndet vilseleder ofta avlidna, vilkas medvetande under jordelivet endast utvecklats obetydligt utöver den fysisk-djuriska tillvarons område, så att de under en lång tid efter sin jordedöd inte märker, att de inte längre är i den fysiska kroppen.

De tror sig helt enkelt ha "tillfrisknat", eftersom den tidigare orsaken till lidandet inte längre finns till.

Till en början ännu fångna i en slags drömlig föreställning om ett liv på jorden blandar de samman förnimmelsen av den *andliga* formen hos de anhöriga med det egna drömlivets självalstrade gestalter, och de avlidna förstår därför inte varför man sörjer dem.

Ofta försöker de då med alla krafter övertyga dem som verkligen sörjer i den fysiska tillvaron, att det inte finns någon grund för sorgen — men dessa bemödanden uppfattas inte av dem som lämnats kvar i det fysiska i deras upprörda, smärtfyllda tillstånd.

Först då han erfar sin maktlöshet visavi denna förmenta dårskap från sina anhörigas och vänners sida upptäcker den avlidne plötsligt, att han inte längre är behäftad med en *fysisk* kropp och vaknar därmed upp ur sin självskapade dröm.

Först då börjar han verkligen "lära sig se", och hans andliga ögon öppnas för den nya *andliga* sidan av den ursprungliga världen, vars *fysiskt-sinnliga* åskådnings-

sfär han lämnat utan att byta kosmisk "ort".

Här börjar då för dem, som under sina jordedagar inte övat "*döendets konst*", ett *andligt* kringirrande, ty en människas andliga organism får inte alls genom döden en säkrare uppfattningsförmåga än tidigare.

Visserligen är genast biståndsjudande hjälpare nära, men de *igenkännes* inte som sådana.

I stället blir de mycket bestämt och självmedvetet *avvisade* av den avlidne, som ännu är fastlåst av sina fysiskt-jordiska föreställningar, så att de hindras att ge någon som helst hjälp.

Vissheten om att faktiskt ha uppnått livet på den "andra sidan" uppväcker inte sällan också ett gränslöst högmod, som rentav styrker dem, som ansättes av det, i deras dårskap.

Den som varit helt fästad vid det jordiska eller varit alltför bunden vid sina omsorger om människor och ting, till vilka han nu inte längre *kan* återvända såsom *fysiskt* verkande, blir då han inser att det är omöjligt att återvända gripen av en kvalfull förtvivlan, som först måste genomkämpas, innan han blir i stånd att *lära känna* sina *nya* verksamhetsmöjligheter gentemot den jordiska världen, vilka nu är av rent *andlig* art. —

De som i det fysiska livet helt vuxit samman med en strävan att på jorden förverkliga en "idé" och med de därmed sammanhängande föreställningarna, förlorar emellertid snart nästan allt intresse för den lämnade fysiska världen.

De söker nu blott efter ett tillfälle att kunna *förverkliga* sin "idé" inom sitt *nya* livsområde och är blinda för alla nya upplevelsemöjligheter.

Andra åter söker den utlovade och trosvisst emotsedda "*saligheten*", och de blir inte lite förvånade över att inte *genast* finna den på den "andra sidan" i den form som de på jorden så vackert *drömt* om.

Till alla dessa, sysselsatta med sig själva och det egna medförda föreställningslivet, kommer slutligen en slags uppfyllelse av önskemålen till stånd, i det att de anländer till ett av de lägre andliga riken, som de omedvetet hjälpt till att skapa redan på jorden. . .

Inte heller denna övergång är någon "orts-förändring", ty *alla* andliga världar — och det finns *oräkneliga* sådana, ända till den högsta och renaste *gudafödande* andens värld — genomtränger varandra på samma kosmiska "ort". —

Det medvetna upplevandet av andliga världar, liksom övergången från den ena till den andra, hänger

alltid samman med en viss förvandling av iakttagelseförmågan, som gör det andliga medvetandet liksom "blint" för vissa företeelser, i fråga om andra däremot "seende".

Just denna förvandling kan emellertid *inte godtyckligt* framkallas av andra än mästarna av människans eviga gestaltning i det *högsta* andliga riket eller av deras befullmäktigade: deras utvalda lärjungar, såvida deras psykofysiska läggning lämpar sig för det.

Varje människa kan dock, även om hon *inte* är en av dessa få, *i sin föreställningsvärld* försöka *sätta sig in i* de känslor, förmimmelser och medvetandestillstånd, som enligt de här givna upplysningarna väntar henne efter jordekroppens död.

Det bekymrar mig inte, att man invänder att en sådan aktivering av föreställningsförmågan inte skulle kunna frambringa annat än tomma "*bilder*" och inte alls leda till ett upplevande av det *verkliga* efterjordiska varat.

Just därför begär jag ju, att man vid gestaltningen av de erforderliga föreställningsbilderna på det *strängaste* håller sig till de beskrivningar som jag ger i den här boken, ty blott för *mycket få* människor är det möjligt att redan *under jordelivet* medvetet lära känna det efterjordiska varat, medan det är möjligt för *alla*

människor att genom att uppväcka *verklighetstrogn* föreställningsbilder liksom på förhand genomleva de *känslor, förnimmelser* och *medvetandetillstånd*, som man kan vänta sig efter den jordiska döden.

En sådan ofta upprepad *förhandsupplevelse* är nödvändig, om man vill vara viss om att man efter medvetandets slutliga avskiljande från det jordsinnliga upplevelsesättet genast skall finna sig till rätta och framför allt kunna särskilja det som bör *sökas* från det som bör *undvikas!*

Blott den som redan *under sitt jordeliv* uppnått en sådan visshet kommer efter övergången till det nya, rent *andesinnliga* iakttagelsesättet också genast att upptäcka de hjälpande händer, som där sträcker sig mot honom, och förtroendefullt fatta dem. . .

Honom kan vi hjälpa!

Han förstod redan under sina jordedagar att "lära sig" döendets konst, och hans förtroende för vår undervisning kom all den insiktsförmåga, som han nu behöver, att mogna inom honom.

Mot alla slags misstag och besvikelser kommer han hädanefter att vara skyddad!

Honom leder vi — förbi de många "strandriken"

som jordiska drömmar och vanföreställningar skapat genom en missledd viljas krafter — genast in i det "inre" av det nu beträdda "landet", där kärleksfull ledning sedan för honom allt närmare hans fulländning.

Han har ju *inte* alls blivit "*någon annan*" genom att lämna sin jordiska kropp!

Vad som ännu fattas honom kan inte *plötsligt* givas honom. —

Blott det som han redan *uppnått på jorden* för han med sig som besittning.

Det som han förmått *binda* på jorden förblir "*bundet*" till honom även i det andesinnliga livet, och det som han i jordelivet har *löst upp* förblir "*löst*" från honom även här. . .

Blott *gradvis* kan man föra honom allt högre, tills han en gång blir i stånd att beträda det högsta av alla andliga riken: — den rena *ljusvärlden* av salig och absolut *uppfyllelse*. — —

De "tider" som är nödvändiga för detta uppåtstiggande bestäms av den redan på jorden uppnådda graden av andlig fulländning och av den genom denna fulländning resulterande klarhet med vilken den eviga *viljan* medvetet kan förnimmas.

”Döendet” från det *jordiska* erfarenhetssättet till det *andligt*-sinnliga sättet att iakttaga äger rum även *utan* ditt uppsåt, och vad som väntar dig på ”andra sidan” kommer att finnas där, även om du inte tror på något liv efter detta.

I din eviga *vilja* är emellertid en stor *makt* inlagd, ty du har möjlighet att genom förarbete här på den *fysiskt* iakttagbara sidan av världen väsentligt bestämma hela ditt kommande öde.

En *förutsättning* är visserligen en ansvarsmedveten *levnadsvandel*, städse inriktad mot det höga andliga målet, som blott kan uppnås i oegennyttig *kärlek* till allt levande.

På den ”andra sidan” av världen — där förmimmelserna görs med *andliga* sinnen — råder inte bara ”de saligas fröjder”. —

Där finns sannerligen också riken av *kval* och *förtvivlan*, av tärande *ånger* och *önskan om självförintelse*, fastän denna önskan aldrig kan uppfyllas. . .

Genom *dessa* riken måste ofelbart alla de gå, som här på jorden inte uppfyllt den lag som kräver att varje jordemänniska skall hysa *kärlek* till sig själv och alla andra skapade varelser.

Sådan ”*kärlek*” är *vida* skild från all slags senti-

mentalt svärmeri och känslosvall!

Den här åsyftade, av andlig lag fordrade *kärleken* är i stället det högsta och starkaste *själv-* och *allbejakande*, och den människa som är uppfylld av den förnimmer såväl i sig själv som i allt annat liv bara det *positiva*, det som *anden vill*, även då hon ser sig nödsakad att på det bestämdaste *värna* sig mot de samtidigt verksamma *negativa* krafter som träder i dagen på samma gång. — —

En mycket *svår* försyndelse mot den andliga lag, som det här är fråga om, begår alla som på jorden bär hand på sin fysiska kropp för att av ett eller annat skäl fegt fly från den jordiska tillvaron och dess krav.

En sådan gärning är dessutom *meningslös* och *motverkar syftet*, ty i stället för den sökta befrielsen finner den, som egenmäktigt tagit sitt liv, tusenfalt kvalfullare fjättrar i sannerligen icke önskvärda medvetandetillstånd, som han då inte längre kan undfly under eoner.

Det ligger en viss tröst för de efterlevande i det faktum, att de allra flesta självmorden begås av människor, vilkas medvetande blivit sjukligt förmörkat i det avgörande ögonblicket, så att den fruktansvärda förintelsehandlingen sker i ett tillstånd som man nog kan beteckna som *spontan utbrytande sinnessjukdom*, även om detta tillstånd länge förbe-

retts genom en ansvarslös "lek" med tanken på *möjligheten* att förstöra kroppen.

Mördaren och den mördade har visserligen i ett sådant fall "*gestaltats*" av *en och samma* person, men mordet är resultatet av en övermäktig *tanke*, som offret närt med sina egna krafter ända tills det uppslukats av den. —

I detta fall bär den som förstört sin jordekropp inte ansvaret för *mord*-akten, men den andliga lagen kräver av honom *gottgörelse för allt förvridet tänkande och handlande*, ur vilket till slut gärningen *vuxit fram*. —

Denna gottgörelse kan för det mesta blott uppnås genom att han får uthärda ett andra införlivande med den djurmänskliga kroppen på jorden.

Det är här fråga om ett av de få *undantagsfall* där den så kallade "reinkarnationen" kan ses som en *möjlighet*, medan den vid ett *lagenligt* förlopp av livet på jorden en gång för alla blir omöjlig just *genom* att detta förlopp fullbordas.

Fastän jordelivets användning till förberedelse för efterjordiska medvetandetillstånd är av största vikt, får du dock inte alls tro, att du här på jorden måste föra ett ängsligt liv som en klentrogen "helig",

som alltid är mån om en säker ”frälsning” — en av dessa hjärtats själviska varelser, som är mycket rädda för all slags ”synd” men i sitt inre jublande tror sig vara säkra på ”den onda världens fördömelse”.

En *sådan* inställning till livet skulle med all säkerhet en gång leda till att du bara kommer till något av andens förförande ”strandriken”, som mänsklig inbillningsförmåga har gestaltat utan kännedom om sitt eget upphovsmannaskap.

Ett liv av trogen *pliktuppfyllelse*, fyllt av *kärlek* till allt levande, fyllt av strävan efter hjärtegodhet och sannfärdighet, efter *ordning i din viljas hushåll* och efter *förädling av dina glädjeämnen* — ett liv fyllt av glad *tro* på den slutliga uppfyllelsen av din högsta och renaste längtan — skall alltid här på jorden vara *det bästa sättet att leva* för dig, i synnerhet om du samtidigt bemödar dig om att lära dig det som jag i denna skrift kallar ”*konsten att dö*”.

Det finns visserligen dessutom en särskild andlig höjdväg, som jag har nämnt i ett annat sammanhang, men innan du har gestaltat ditt liv så som jag här rekommenderar dig kommer du knappast att kunna vandra framåt på denna stig. . .

Den som vill beträda den här vägen måste vara fri från allt som kan hindra hans säkra framåtskridande.

Den gudsnådeliga ”skenheligheten” är lika förkastlig som ”världsförnekelsens” tomma gest!

Inte för alla kommer vägen att visa sig framkomlig på vilken människan kan nå så långt, att hennes ”*Gud*” föds i henne, men var och en borde i alla fall åtminstone *känna till* den här vägen — var och en borde förbereda sig på att om möjligt också beträda den redan här på jorden.

Många saknar säkerligen den kraft och uthållighet, som fordras för detta, men även alla *andliga* krafter växer *genom användning*, och *uthållighet* förlänas även här blott dem som ägnar hela sin *kärlek* åt sin sak. — —

Allt som tänkes, förnimmes och uträttas på den *fysiskt* iakttagbara sidan av världen utövar ständigt en verkan på den ”*andra sidan*”.

Frukterna av alla handlingar, som människan ger upphov till *här på jorden*, bevaras åt henne långt utöver döden, även om hennes handlingar på jorden blott har *fysiska* mål.

Förutsatt att det är möjligt att kräva ett moraliskt ansvar, kommer det i all din verksamhet här på jorden inte an på *vad* du gör utan *hur* du gör det. — —

Det ringaste arbete här på jorden kan komma

oanade krafter att strömma till dig i ditt senare liv på den *andliga* sidan av världen, om du blott i *trogen pliktuppfyllelse*, glad och efter bästa förmåga utför det som anförtrotts åt dig så, som om hela världsalltets bestånd bara berodde av kvalitén på din arbetsprestation. . .

Blott *du själv* är ensam och allena ansvarig för *dig själv!*

I allt som du tänker eller handlar — i allt som du ägnar dig åt på denna *fysiskt-sinnliga* sida av världen — är du alltid den omedvetne skaparen av ditt senare öde i den *andligt-sinnliga* erfarenhetsvärlden. —

Det som du här på jorden kallar ditt "öde" är blott en löjligt liten *del* av en omätlig *helhet*, och om du här kanske förbannar ditt öde, så kan din misslynthet mänskligt sett vara helt förståelig och säkerligen också *ursäktlig*, men ändå liknar du då blott ett barn, som i oförstånd vill ha saker, som det inte *kan* få i dag, eftersom de skulle *skada* det, medan det åtrådda *senare* kommer att stå det till buds i *överflödande rikedom*.

Först när du uppnått en *hög* nivå i den *andliga* världen kommer du att kunna *förstå* ditt öde, och då kommer du att le vid minnet av ditt tidigare ömdöme. — —

Då kommer du att inse, att dina goda förståndsskäl, som tidigare förlett dig till ditt omdöme, var lika många *dumheter*, ty av den rottråd, som dina händer grävt fram ur den mörka jorden, ville du sluta dig till blommans skönhet och fruktens ljuva härlighet.

Blott den som själv kan befria sig från de hämmande föreställningsbilder, som av nödtvång vuxit fram i honom ur hans *fysiskt*-sinnliga åskådningsform, skall så småningom ana lite grand av det stora hela i vilket han har sin rot och som han aldrig kan komma närmare med hjälp av *fysiskt*-sinnliga insikter. . .

Det var inte någon tom fras, som en gång i tiden en vetande, nästan överväldigad av glansen hos det skådade, formade med orden:

"Inget öga har sett och inget öra hört, vad Gud berett dem som älskar honom!"

Att "*älska Gud*" betyder: — att "*älska*" all *möda* och all *smärta* på jorden, att *villigt finna sig* i detta, precis som om man hade *önskat* och *strävat efter* allt detta så som det träder in i vårt liv! —

"Älska Gud", det är: — att *älska jorden* och allt som lever på den — så, *som det är* — även om det strider *mot våra önsknings!* —

”Älska Gud”, det är: — att älska *sig själv* och för sin *egen skull* med glädje ta på sig alla besvärligheter som vi får på vår lott att bära på den långa och mödosamma väg som till slut leder oss från villfarelse och förvirring till *oss själva* så som vi *evigt är i Gud!* — —

Av detta bör du nu också förstå, hur du på bästa sätt hedrar dina ”avlidna”: — de, som förut stått dig nära här i jordelivet och som nu liksom förr är *vid liv*, numera dock undandragna din fysiskt-sinnliga *iakttagelseförmåga*. . .

Du bör också förstå, hur *du kan hjälpa* dem även i fortsättningen, och hur du kan *erhålla* hjälp från dem om du *själv* skulle vara i behov av det.

Det är helt felaktigt att starta ”*spiritistiska cirkular*” för att komma i förbindelse med dem som lämnat det jordiska!

Förutsatt att alla deltagare är ärliga och att det finns skydd mot varje form av bedrägeri, även *omedvetet*, äger ni i alla fall för *liten kunskap* om de krafter som manifesterar sig vid sådana ”seanser” och är inte i stånd att fastställa fenomenens *verkliga* ursprung.

Inte heller i det fall, då ni avvisar alla förutfattade meningar för att utforska vad som möjligen kan vara sant!

De krafter som är i verksamhet vid *äkta* spirititiska manifestationer är *fulla av lögnaktighet, nycker och bedrägeri* — alltid beredda att göra sig *märkbara* med hjälp av era egna krafter — men långt ifrån villiga att förvandla sig till undersökningsobjekt. . . (De många *möjligheterna till bedrägeri* genom "*medier*" och *seansdeltagare* bortser jag naturligtvis ifrån i det här sammanhanget.)

De manifestationer, i vilka ni tror krafter från "den andra sidan" vara verkamma, är — om bedrägeri kan uteslutas — inte något annat än en lek av osynliga väsen i en ännu nästan okänd region av den *fysiska* världen. —

För de verkligen i anden "*uppvaknade*" — som kan betraktas som *levande på "andra sidan"* genom att de är medvetna på den sidan, fastän de ännu lever i jordekroppen på den fysiskt iakttagbara sidan av världen — är det fullt *möjligt* att i enstaka fall betjäna sig av dessa väsen, precis som man *betjänar* sig av andra tillgängliga hjälpkrafter. Ingen av de verkligen i anden uppvaknade skulle emellertid komma på idén att bidra till underhållningen för deltagarna i en spiritistisk seans eller vilja göra en experimentators försök "intressanta". . .

Även om man får det intrycket att man utan tvekan har att göra med en tidigare jordemänniskas entelechi (den i sin aktualitet framträdande kraften, människosjälén), överstiger risken för *bedrägeri* ge-

nom så kallade lemurväsen i så hög grad sannolikheten för en *äkta* kommunikation, att människor inte kan *varnas* eftertryckligt nog för att beträda varje väg som leder till "spiritistiska" företeelser av *något slag*.

Den som här varnar er känner till alla förekommande manifestationer på det "spiritistiska" området av egen säker och rikhaltig erfarenhet.

Likaså känner han till den osynliga fysiska mellanvärlden, som är det naturliga livselementet för de "spiritistiska" så kallade "andarna", och han kan tillfälligtvis betjäna sig av dessa väsen och deras krafter, så som man *betjänar sig* av en ridhäst eller en spårhund, när omständigheterna så påkallar.

Dessa väsen tjänar med sina krafter den andligt därtill befullmäktigade, då han fordrar det, utan att han behöver använda ett "medium" eller hålla "spiritistiska seanser".

Han beträder dessa mellanväsens områden med samma säkerhet och medvetenhet som då han beger sig till de rent *andliga* världarna.

Det är verkligen *inte* angenämt att komma i närheten av dessa väsen, och ingen som genom sin vilja kan betjäna sig av dem gör det någonsin *utan*

tvingande skäl, och då måste han alltid övervinna en känsla av *vämjelse*.

Med dessa varelser, jordiskt sett möjligen jämförbara med de sydliga havens maneter men normalt *inte fysiskt* förnimbara som dessa, liksom med deras icke desto mindre rent *fysiska krafter*, kommer ni mestadels i kontakt, då ni tror er stå i förbindelse med era "*kära avlidna*" — såvida inte *era egna* okända krafter i *just* den region, där dessa osynliga fysiska varelser *hör hemma*, på *egen hand* åstadkommer alla manifestationer och ni på så sätt ovetande spelar andeteater för er *själva*. . .

För ert själsliga och kroppsliga väl är emellertid ett sådant omedvetet självbedrägeri alltid *mindre* ödesdigert än en *äkta* förbindelse med de här beskrivna lemurväsendena, som likt blodiglar suger ut era krafter och blott med hjälp av den från *er* utsugna energin kan åstadkomma de så kallade "undren" vid era "spiritistiska seanser".

Inte ens den mest fördomsfrie forskare, som närmar sig dessa företeelser *bara såsom observatör*, är immun mot kraften i de polyparmar, som från de osynliga slingrar sig omkring honom.

Hur väl han än anser sig "behärska situationen" måste han dock finna sig i att bli fråntagen sina egna hemligaste krafter, utan att ens ana det missbruk, som

de intresseväckande, osynliga parasiterna på "mediet" utsätter honom för. — —

Den *verkliga* "förbindelsen" — den enda *säkra* förbindelsen med den förut "hädangångne" — äger rum *endast i det inre*, i "själen", och är av rent *andlig* art.

Er egen *andliga* "kropp" är organet genom vilket de "hädangångna" förnimmer er! —

Varje "känslöimpregnerad" *tanke*, varje *känsla* som helt genomtränger er förnimmes på "den andra sidan" så som det talade ordet här i den fysiskt-sinnliga världen.

På samma sätt förnimmer även ni — om ni är "stilla" och har tillräckligt fin känsel — yttringar från dem, som redan lever på den *andliga* sidan av världen, i form av lågmälda *tankar* och liksom utifrån inträngande *känslor*, som efter en viss uppövning av urskiljningsförmågan helt säkert kan särskiljas från era "egna" tankar och känslor. —

Även om man *bortser* från det som kan komma till ert *medvetande*, så föreligger en varaktig *undermedveten* influensverkan, och ni är på så sätt ofta i en *mycket sannare* mening en förut bortgångens "medium" än ett så kallat "spiritistiskt medium" någonsin *skulle kunna* vara, även om de på "andra sidan" *skulle*

vilja betjäna sig av ett sådant. . .

Om ni vore vana vid att iakttaga de vardagliga händelserna i ert liv med oförvillat sinne men ändå uppmärksamma på sådant som är hemlighetsfullt, så skulle ni ofta se er handla enligt en älskad "avlidens" vilja, även om ni inte haft den ringaste medvetna *avsikt* att handla så som den hädangångne skulle ha önskat, om han fortfarande hade levt i den *fysiskt* iakttagbara världen. —

Det skulle säkerligen också få er att tänka på, att helt främmande människor rätt ofta gör något, som man rentav kan förklara såsom en slutlig uppfyllelse av en önskan, som en avliden varmt hyst under sitt jordeliv men som förblivit ouppfylld. — —

Förvisso är allt detta mycket mindre effektfullt än ett dansande eller svävande bord, vars ben knackar fram "budskap", eller en "materialiserad" gestalt i vilken man, hypnotiskt bunden utan att veta om det, "med all visshet" känner igen en avliden och hör honom tala, fastän det, som då framträder, inte är något annat än en slags "astral" panoptikonfigur.

Visserligen är de yttre dragen lånade från den avlidnes forna jordiska uppenbarelse, och till och med klänningen eller kostymen firar sin skenbara uppståndelse — men ur ett sådant spöke talar ett levande

väsen som skulle uppfylla er med *fasa*, om ni någon gång plötsligt skulle kunna se det bredvid er i dess *sanna*, från all maskering befriade gestalt. — —

Människor som aldrig upplevt något *äkta* och verkligt anmärkningsvärt spiritistiskt fenomen kan knappast begripa, att sådana ting kan tagas på allvar — men tyvärr hindrar detta inte att den så kallade ”spiritismen” räknar miljoner hemliga och öppna anhängare och ständigt drar nya ”proselyter” in i sin trollkrets.

En oerhörd, delvis fantastisk, delvis pseudovetenskaplig litteratur om spiritistisk teori och praktik finner även i dag brinnande läsare, och vad de troende angår så skyddar här ej heller vetenskapliga utmärkelser, som förvärvats på andra områden, på något sätt mot grovt bedrägeri — i synnerhet inte när ett dödsfall uppväckt en het *önskan* att på något sätt åter få komma i kontakt med den älskade avlidne. . .

Doktorshatten skapar inte någon tillräcklig isolering gentemot hypnotiska inflytanden från det osynliga, och de akademiska värdigheternas högtidsdräkter är tyvärr lika genomsläppliga som spindelväv för de osynliga fysiska moluskernas sugrör.

Av alla dessa skäl torde min varning knappast vara överflödig.

Hela det *fysiska* och *andliga* kosmos är *en enhetlig helhet*, även om denna helhet framträder i *mycket olika aspekter*.

Den sanna *verkligheten* som står bakom aspekterna har alltid varit och är fortfarande upplåten blott för *mycket få jordemänniskor*.

Den undandrar sig såväl experiment som spekulativt tänkande.

På den *fysiskt-sinnliga* liksom på den *andliga* sidan av allt det finns det i sin tur de mest olikartade *åskådningssätt*, och allt som via dem når medvetandet uppträder med samma anspråk på att vara "*det verkliga*".

Nästan alla väsen som upplever sig i allt ser blott *delar* av verkligheten och dessa delar till och med blott *i omedvetet självskapad omgestaltning*.

Så bestäms också livet efter den fysiska kroppens "död" genom ett *byte av åskådningsform*.

Samma *verklighet* förnimmes och uppleves — nu bara i *andlig åskådningsform* — eftersom de *fysiska* sinnen genom utslocknandet av den jordiska kroppens övergripande livsfunktioner inte längre är användbara som förmedlingsorgan för upplevelser.

Sinnligt förnimbart är emellertid livet i *alla* sina regioner, även om sinnesorganens *beskaffenhet* är mycket olikartad. —

För jordemänniskan är "att dö" helt enkelt en tilldragelse, som *genom tvång* lär henne att *medvetet* använda sinnen som dittills dolts i det *undermedvetna*. .

Även under jordelivet är dessa andliga sinnen faktiskt *förhanden* — ja, de allena är orsak till att människan genom sina djurkroppsliga sinnesförmågelser kan få intryck, som djur *aldrig kan uppleva*, inte ens på de högsta utvecklingsstadierna, hur mycket deras fysiska sinnesskärpa än överträffar människans. — —

Bara i relativt sällsynta undantagsfall kan det inträffa att sinnen hos människans *andliga "kropp"* yppar sig *redan under jordelivet*, och detta sker *aldrig* i form av en plötsligt framträdande förmåga att bruka de andliga sinnesorganen utan alltid genom ett slags successivt "*vaknande*", som förvisso kan *främjas försiktigt* men på inga vägar *tvingas fram* med godtyckliga medel.

Den, som redan i det *fysiskt-sinnliga* livet vaknat upp så att han kan bruka sina *andliga* sinnen, han kan uppfatta olika lägre "världar" i den enda och odelbara

verklighetens ursprungliga värld och ser dem liksom inbäddade i varandra, varför det ofta kan vara svårt för honom att ögonblickligen särskilja det som hör till de *fysiska* sinnesvärldarnas regioner från det som hör till de *andliga* sinnesvärldarnas riken.

Bara de helt få människor för vilka också *orsakernas värld*: — ”tinget i sig”, upplåtits i det inre, förnimmer dessutom den enda yttersta *verkligheten*, genom vilken såväl varje *andlig* som *fysiskt-sinnligt* förnimbar värld skapas och upprätthålles.

Denna yttersta verklighet är den *ursprungliga orsaken till allt liv*, vare sig det nu på *andligt* eller *fysiskt* sätt kommer till sinnlig erfarenhet och själv-upplevelse! —

Och ”människan” är — vare sig hon nu upplever sig i *andlig* gestalt eller i *jordedjurskroppen*, i den eviga verklighetens perspektiv:

Evigt liv i form av individuell, medveten upplevelseförmåga.

På grund av det *fysiskt-sinnliga* åskådningssätt som råder här på jorden är det förvisso ganska svårt för ett evigt liv, som bara är hänvisat till en djurform, att uppleva sig som individuellt format och på samma gång som en koncentrationspunkt för en omätlig

helhet: — en helhet som inte vet av något tomrum och inte heller några skiljelinjer, fastän den ser sig själv ur oändligt många aspekter. —

Jordbundna föreställningar betingas alltför mycket av *ytliga synintryck*, som bara visar något *individuellt* såsom något som är *skilt* från allt annat.

Enligt andligt *åskådningssätt* är emellertid individualitet *evig framställningsfunktion* inom det oskiljbara hela: — inte någon *uppspaltning* utan en *framställning av den egna mångfaldsenheten*.

Det är alltid *det hela, odelbara livet* som upplever sig i *var och en* av sina oändligt många individuella självbildningar i en bestämd, unik aspekt. . .